

Giganci Nauki

<https://gigancinauki.pl/gn/biogramy/84280,Rawski-Jozef.html>
2021-11-28, 10:23

Rawski Józef

RAWSKI Józef (18 III 1895, Warszawa – lato 1944, tamże), farmaceuta, publicysta. Syn Józefa, maszynisty kolejowego, i Marii ze Świderskich.

W 1912–13 pracował jako uczeń aptekarski w Stawiszynie pod Kaliszem w aptece Z. Gumowskiego, 1913–14 w Warszawie w aptece A. Manduka na Woli i w aptece J. Weroczego. Jednocześnie uczęszczał na kursy dla uczniów aptekarskich przy Warszawskim Tow. Farmaceutycznym. W 1914–15 pracował jako pomocnik aptekarski w aptece Z. Wojewódzkiego w Mińsku Mazowieckim. W 1915 zdał egzamin na pomocnika, w 1916–20 pracował jako podaptekarz w aptece Weroczego w Warszawie. Jednocześnie kontynuował naukę, w 1917–18 – na kursach maturalnych przy Warszawskim Tow. Farmaceutycznym. W 1918–22 studiował farmację na UW. Brał udział w wojnie polsko-bolszewickiej w Legii Akademickiej. Dzięki małżeństwu stał się współwłaścicielem, a następnie właścicielem apteki przy ul. Mariańskiej w Warszawie. W budynku przy ul. Twardej urządził laboratorium. W 1922 przeniósł się na studia do Lwowa, gdzie uzyskał stopień magistra farmacji. W 1923 wyjechał na Wystawę Kolonialną do Wembley pod Londynem, w 1925 brał udział w Międzynarodowym Kongresie Medycyny i Farmacji Wojskowej w Paryżu. W tym samym roku R. zwrócił się z prośbą do prof. J. Muszyńskiego o opracowanie receptury preparatu leczniczego wytwarzanego z polskiego surowca. Dzięki tej współpracy rozpoczął produkcję leku Mutabor, pierwszego w Polsce roślinnego preparatu, przy produkcji którego została wykorzystana najnowsza wówczas metoda stabilizacji wyciągów roślinnych, wynaleziona przez profesorów Uniw. Paryskiego – E. Perrota i A. Corisa. Opracowując dla R. kolejne dwa preparaty – Danutol (1927) i Hemoroidol (1933), Muszyński wykorzystał tę samą metodę.

Za wyroby fitochemiczne Laboratorium Rawskiego otrzymało w 1927 w Paryżu Grand Prix i złoty medal. W tym samym roku Mutabor i Danutol zostały nagrodzone srebrnym medalem na Wystawie Higieniczno-Sanitarnej z okazji Międzynarodowego Kongresu Medycyny i Farmacji Wojskowej w Warszawie, a w 1929 – medalem brązowym na Powszechnej Wystawie Krajowej w Poznaniu.

R. działał na rzecz rozwoju polskiego przemysłu farmaceutycznego. Aby przeciwdziałać dominacji leków niemieckich na polskim rynku, opowiadał się za uprzemysłowieniem aptek, jako pierwszy żądał, by polskie leki zostały wprowadzone do lekospisu Ubezpieczalni Społecznej.

Był członkiem założycielem Związku Polskiego Przemysłu Farmaceutycznego (1933), redaktorem czasopisma „Pogotowie” (w którym publikował też własne teksty), autorem broszury *Pomagamy sobie* (1935), książki autobiograficznej *O własnej mocy. Jubileuszowe wspomnienia aptekarza 1912–1937* (1937).

Brał udział w kampanii wrześniowej 1939, podczas okupacji prowadził aptekę początkowo na terenie getta, a po jego likwidacji przeniósł się na ul. Grójecką. Wraz z synem brał udział w powstaniu warszawskim 1944, obaj zginęli i zostali pochowani we wspólnej mogile (po wojnie ciała przeniesiono na Cmentarz Powązkowski).

PSB (H. Lichocka).

T. Kikta: *Przemysł farmaceutyczny w Polsce (1823–1939)*, Warszawa 1972, s. 292; J. Rawski: *O własnej mocy. Jubileuszowe wspomnienia aptekarza 1912–1937*, 1937.

Anna Trojanowska

[Poprzedni](#)
[Następny](#)